

faae en Ende paa al den Tale om det. Thi det at blive ved Nar efter Nar at snakke løs om Gjenstande, som man ikke gaar til Bunds i, fører virkeligt ikke til Noget.

Formanden: Det forekommer mig, at det Udtryk, som vi nys hørte af det ærede Medlem, der nu satte sig, „at snakke løs om en Gjenstand, som man ikke gaar til Bunds i“, var mindre paa sin Plads.

Ordføreren (Tobiesen): Ja, det laa ganske vist ikke i min Tanke at bede om Ordet, førend ærede Medlemmer, der med No vilde tage denne Sag under Overveelse, havde udtalt sig; men jeg maa dog nu strax gjøre en Bemærkning til det ærede kongevalgte Medlem (Suenfson), der sidst havde Ordet. Statsrevisionsbetænkningssudvalget her i Thinget har igjennem den Række af Nar, i hvilken jeg har haft den Ære at være Medlem af samme, aldrig staaet sig rigtig godt med det ærede Medlem; men det eneste Argument overfor det, som jeg egentlig nogenfinde har hørt af det ærede Medlems Mund, har han idag varieret i to forskjellige Former, af hvilke den ærede Formand fandt det rigtigt at paatale den ene, medens jeg nu skal tillade mig at henvende mig med nogle Ord til det ærede Medlem med Hensyn til den anden. Han sagde, at det overhovedet vilde være ønskeligt, om vi kjendte lidt nærmere til det, som vi havde talt om. Denne Uttring har det ærede Medlem brugt i 3 forskjellige Forhandlinger i 3 Nar efter hinanden, nu og i et tidligere Nar fra det ærede Medlems nuværende Plads og endnu tidligere fra Ministerbænken. Jeg har, som sagt, altid fundet, at dette imidlertid ogsaa var omtrent det Æneste, som det ærede Medlem havde at sige os imod Udvalgets Bemærkninger. — Jeg gad dog nok vidst, om man den Dag idag her skulde have glemt den særdeles grundige og vidtløftige Forhandling, som tidligere har fundet Sted i denne Sal angaaende „Gorms“ Dybgaaende, saaledes at man skulde kunne gaa ind paa den Fremstilling, som det ærede Medlem nys gav af de Foranstaltninger, der dengang efter moden Overveelse og efter gjenta-

get Samraad mellem Regleringskommissionen, Bærstet og Marineministeriet bleve foretagne for at lette „Gorm“, efter at man først var kommen med flere andre Propositioner i saa Henseende, som ikke kunde realiseres. Det syntes, som sagt, som om det ærede Medlem troede, at man i den Grad skulde have glemt den nævnte Sag, der med Nødvendighed i en Forsamling som denne maatte vække Sensation, at man nu skulde kunne fremstille, hvad der dengang var foregaaet med det nævnte Skib, som Noget, der var en ganske naturlig Ting, som Noget, der ikke kunde være anderledes, og som man naturligvis maatte være kommen til, om ogsaa „Gorm“ havde ligget paa Bandet, saaledes som man fra Først af havde tænkt sig det, og som om, kort sagt, de foretagne Forandringer ikke vare Noget, som man først efter moden Overveelse, og fordi man var kommen til Kundskab om, at „Gorm“ maatte lettes saa meget som muligt, havde besluttet sig til. Efter det ærede Medlems Fremstilling skulde man f. Ex. simpelt hen kunne sige, at, da man kom til det Resultat, at det kunde være heldigt at have et mindre Kommandohus, saa lavede man et mindre Kommandohus osv. Jeg vil dog spørge, om der er Noget i denne Sal, som vil lade sig overbevise af en saadan Fremstilling, og som mener, at der er Grund til at tale om, at vi skulde have manglet den Sagkundskab, som det ærede Medlem, jeg tør nok sige, drifter sig til at pukke paa. — Det ærede Medlem omtalte dernæst, at den Vægt, som Udvalget i Betænkningen havde anført for „Gorms“ Maskine, nemlig 293 Tons, var en Fantasi vægt. Jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at det er den Vægt, der findes angiven i Fakturaen over Maskinen, og at den altsaa støtter sig til Soldvæsenets Beregning, en Beregning, som, om den end ikke har videnskabeligt Værd, dog mellem Mand og Mand har saa meget Værd, at man ikke kan tale om Fantasi vægt. Jeg er overbevist om, at, hvis det ærede Medlem engang vilde indforstve en Vare og svare Soldvæsenet, naar dette saa kom med sin Faktura: „Jeg betaler den ikke; thi det er en ren Fantasi vægt, hvorpaa den er bygget“, saa vilde han nok erfare, at